

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.356 van 28 juni 1999
in de zaak A. 47.329/IX-499.**

In zake : Johannes HINDRIKX,
wonende te HOEILAART,
Rubensplein 16

tegen :

DE POST.

tussenkommende partij :

Hubert WAEGENEERS,
wonende te ZAVENTEM,
Vilvoordelaan 25.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Johannes HINDRIKX, postontvanger B, op 16 juni 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het ministerieel besluit van 30 maart 1992 waarbij Hubert WAEGENEERS wordt bevorderd tot postontvanger A in het postkantoor Sint-Genesius-Rode 1;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 21 november 1992;

Gelet op de beschikking van 24 november 1992 die de tussenkomst van Hubert WAEGENEERS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 februari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij, en van de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Bij lijst 3.2.1.1./91 van 25 september 1991 wordt verzoeker voorgesteld voor een mutatie naar een betrekking van postontvanger B te Sint-Genesius-Rode 1.

1.2. De tussenkomende partij dient tegen dit voorstel een bezwaar in stellende dat die betrekking moet worden voorbehouden aan een tweetalig ambtenaar omdat het een betrekking is die contact met het publiek inhoudt.

1.3. Dit bezwaar wordt door het Directiecomité op 14 oktober 1991 aanvaard en de tussenkomende partij wordt naar de vacante betrekking van postontvanger B te Sint-Genesius-Rode 1 overgeplaatst.

1.4. Met lijst 3.2.1.1./32 van 18 december 1991 wordt de vacature bekendgemaakt van verschillende betrekkingen van postontvanger A. Een dergelijke betrekking is onder meer vacant in het kantoor Sint-Genesius-Rode 1.

1.5. De betrekkingen worden aangeboden aan alle sectiechefs en postontvangers B die zijn geslaagd voor een examen voor toegang tot de rang 23 en die tenminste drie jaar niveauanciënniteit bezitten.

1.6. Verzoeker wordt geraadpleegd en punt onder meer voor het kantoor Sint-Genesius-Rode 1. De tussenkomende partij punt eveneens voor dit postkantoor.

1.7. Met een nota 3211/F1.1/ptp/4-3 van 30 januari 1992 wordt de lijst van de zich in gunstige orde rangschikkende kandidaten voorgelegd aan het Directiecomité. Verzoeker wordt voor geen enkele van de acht door hem gepunte betrekkingen voorgesteld, de tussenkomende partij wordt voorgesteld voor een benoeming tot postontvanger A te Sint-Genesius-Rode 1.

1.8. De voorstellen worden door het Directiecomité overgenomen en gepubliceerd bij lijst 3.2.1.1./12 van 12 februari 1992.

1.9. Op 13 februari 1992 dient verzoeker een bezwaarschrift in tegen het voorstel om de tussenkomende partij te benoemen tot postontvanger A te Sint-Genesius-Rode 1. Hij voert aan dat hij een grotere graad-anciënniteit heeft dan de tussenkomende partij en dat er

geen op de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken gebaseerde reden kan zijn om van de anciënniteitsrangschikking af te wijken. Volgens hem schrijven de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet voor dat voor een benoeming te Sint-Genesius-Rode de elementaire kennis van de Franse taal vereist is voor iemand die een ambt bekleedt waardoor hij omgang heeft met het publiek. Het taalexamen waarvan sprake in artikel 29, eerste lid, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken heeft, zo stelt verzoeker, geen betrekking op Sint-Genesius-Rode. Hij meent dat hij voldoet aan de door de wet gestelde voorwaarde dat de dienst er zo moet worden georganiseerd dat er zonder moeite kan worden voldaan aan de artikelen 23 tot 27 en 30 van die wetten omdat hij in het bezit is van een getuigschrift waaruit de kennis van de tweede landstaal blijkt alsook van een diploma van hoger middelbaar onderwijs.

1.10. Verzoeker wordt dan op 2 maart 1992, op zijn verzoek, gehoord door het Directiecomité. Dit stelt vast dat verzoeker, hoewel hij niet officieel tweetalig is, toch een elementaire kennis van het Frans aantoonde en het besluit dat de zaak opnieuw zal worden onderzocht op de volgende vergadering op grond van bijkomende informatie die zal worden verstrekt door de juridische dienst en door de dienst voor taalzaken over de wetgeving inzake taalvereisten voor tewerkstelling in het kantoor Sint-Genesius-Rode.

1.11. In een nota van 10 maart 1992 wijst de juridische dienst erop dat de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet inhouden dat in Sint-Genesius-Rode niemand een ambt mag bekleden waardoor hij omgang heeft met het publiek zo hij geen elementaire kennis van de Franse

taal bezit. Hij is van mening dat teneinde te voldoen aan de verplichting om particulieren zonder moeite te woord te staan in het Frans en in het Nederlands, minstens sommige personeelsleden een bijzondere taalkennis dienen te bezitten en dat die taalkennis op verschillende manieren vastgesteld kan worden. Hij verwijst in dat verband naar een advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en citeert R. RENARD waar deze stelt dat de Franse taalkennis van ambtenaren in de randgemeenten kan worden vastgesteld door een diploma, een getuigschrift, een verklaring van een schoolhoofd of een examen. Hij besluit dat dus dient te worden nagegaan of verzoeker bewijzen kan voorleggen die zijn kennis van het Frans aantonen.

1.12. In zijn vergadering van 16 maart 1992 verwerpt het Directiecomité de klacht van verzoeker. Het Comité blijft de mening toegedaan dat deze betrekking aan een tweetalig personeelslid moet worden toegewezen aangezien de functie contacten met het publiek vereist.

Verzoeker wordt hiervan op 6 april 1992 op de hoogte gebracht.

1.13. Bij ministerieel besluit van 30 maart 1992 wordt de tussenkomende partij bevorderd tot postontvanger A; bij ministerieel besluit van dezelfde datum met ingang van 1 februari 1992 wordt hij aangewezen voor het kantoor Sint-Genesius-Rode 1.

Die beslissingen worden aan het personeel meegedeeld bij lijst 3.2.1.1./36 van 17 april 1992.

1.14. De voornoemde beslissingen worden in het onderhavige geding bestreden;

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij aanvoert dat het verzoekschrift de minister van PTT aanwijst als verwerende partij in plaats van de minister van Verkeerswezen en Infrastructuur; dat zij daaruit concludeert dat de vordering niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat volgens 's Raads vaste rechtspraak het aanwijzen van de tegenpartij in het verzoekschrift niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven; dat het volstaat dat de beslissing voldoende nauwkeurig geïdentificeerd wordt; dat te dezen de bestreden beslissing en dus ook de tegenpartij probleemloos kunnen worden geïdentificeerd; dat trouwens de juiste identificatie van de verwerende partij ook niet door de tussenkomende partij wordt gegeven aangezien de verwerende partij DE POST is; dat die exceptie derhalve wordt verworpen;

2.3. Overwegende dat de tussenkomende partij ook aanvoert dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld bij de Raad van State tegen de mutatie van de tussenkomende partij naar het kantoor Sint-Genesius-Rode 1 in de graad van postontvanger B waarvoor verzoeker eerst voorgesteld was en waarbij na een bezwaarschrift van de tussenkomende partij bij het Directiecomité betreffende dat mutatievoorstel dat Comité geoordeeld heeft dat de betrekking diende te worden bezet door een tweetalige zodat de tussenkomende partij en niet verzoeker gemuteerd werd; dat, steeds volgens de tussenkomende partij, verzoeker op de hoogte was van de redenen waarom niet hij maar wel de tussenkomende partij werd gemuteerd, en aldus aanvaard heeft dat de betrekking moest toekomen aan een tweetalig ambtenaar, wat hem het recht ontzegt om tegen de benoeming van de tussenkomende

partij tot postontvanger A in het kantoor Sint-Genesius-Rode beroep in te stellen;

2.4. Overwegende dat de omstandigheid dat verzoeker heeft berust in de mutatie van de tussenkomende partij naar een betrekking van postontvanger B in het kantoor Sint-Genesius-Rode hem de toegang tot de Raad van State niet kan ontzeggen om de benoeming van de tussenkomende partij tot postontvanger A in hetzelfde kantoor te bestrijden; dat immers het feit af te zien van het gebruik van een rechtsmiddel tegen een beslissing niet meebrengt dat men die rechtsingang tegen een andere beslissing die met de eerste geen enkel ander verband heeft dan dat zij steunt op dezelfde juridische redenering, verbeurt; dat verzoeker kandidaat was voor de betrekking van postontvanger A in het kantoor Sint-Genesius-Rode en derhalve ontvankelijk is om de toewijzing van die betrekking aan een ander ambtenaar te bestrijden voor de Raad van State; dat deze exceptie eveneens grond mist;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3.1. Overwegende dat verzoeker twee middelen aanvoert die onderling zodanig met elkaar verweven zijn dat zij tot één enkel middel dienen samengebracht; te weten de schending van artikel 33, § 2, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 doordat een kandidaat is bevorderd die volgens anciënniteit minder gunstig gerangschikt was dan verzoeker en er geen uit de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken afgeleide reden was om van de uit de anciënniteitsrangschikking volgende voorrang af te wijken; dat hij hiertoe uiteenzet dat hij een betere rangschikking heeft volgens anciënniteit dan de tussenkomende partij; dat wat de taalwetgeving betreft verzoeker stelt dat artikel 31 van de gecoördineerde

wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt dat de diensten te Sint-Genesius-Rode zo moeten worden georganiseerd dat zonder moeite kan worden voldaan aan de bepalingen van de artikelen 23 tot 27 en aan artikel 30; dat zijn diploma van hoger secundair onderwijs een meer dan elementaire kennis van de tweede landstaal bewijst en dat hij door zijn ervaring in kantoren in het Brusselse voldoet aan de vereisten van taalkennis voor omgang met het publiek nu geen taalexamen wordt vereist;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hiertegen inbrengt dat, hoewel de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken er niet in voorzien dat de ambtenaren die in Sint-Genesius-Rode contact hebben met het publiek een elementaire kennis van het Frans moeten bezitten, er nochtans mag aangenomen worden dat ingevolge de verplichting om in die gemeente de diensten zo te organiseren dat particulieren zonder moeite kunnen te woord gestaan worden in het Nederlands en in het Frans, minstens sommige personeelsleden van het postkantoor te Sint-Genesius-Rode een bijzondere taalkennis dienen te bezitten; dat aangezien alle in het postkantoor te Sint-Genesius-Rode benuttigde personeelsleden in aanmerking komen om met het publiek in contact te komen zij allen een elementaire kennis van het Frans moeten bezitten; dat de benoeming van de tussenkomende partij derhalve in overeenstemming is met de taalwetgeving en zijn kleinere anciënniteit zonder belang is;

3.3. Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat uit artikel 31 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken enkel blijkt dat de diensten die gevestigd zijn onder andere te Sint-Genesius-Rode op zulkdanige wijze moeten worden georganiseerd dat zonder moeite kan

voldaan worden aan de bepalingen van de artikelen 23 tot 27 en 30; dat volgens verzoeker daaruit niet volgt dat minstens sommige personeelsleden van het kantoor over een bijzondere taalkennis moeten beschikken en dat het louter speculatie is te stellen dat deze taalvereisten moeten gekoppeld worden aan bepaalde functies; dat volgens verzoeker de situatie in Sint-Genesius-Rode vergelijkbaar is met die in de gemeenten van het Duitse taalgebied; dat volgens verzoeker uit 's Raads arresten nrs. 35.491, 35.492, 35.494 en 35.496 van 5 september 1990 mag afgeleid worden dat het personeel in postkantoren voor de gemeenten van het Duitse taalgebied moeten doen blijken van een elementaire kennis van het Frans dewelke wordt bewezen door een diploma of getuigschrift waaruit blijkt dat het onderwijs dat eraan voorafging een aantal in het Frans gegeven lessen bevatte dat groot genoeg is om tot het besluit te leiden dat de uitreiking van dat diploma noodzakelijkerwijze de elementaire kennis van het Frans impliceert; dat zijn diploma van hoger secundair onderwijs alsook het oordeel van het Directiecomité in zijn zitting van 2 maart 1992 waaruit blijkt dat verzoeker, alhoewel niet officieel tweetalig, elementaire kennis van het Frans aantoonde, alsmede het getuigschrift afgegeven door het Vast Wervingssecretariaat waaruit blijkt dat hij geslaagd is voor het examen over de elementaire kennis van het Frans en tenslotte zijn ervaring inzake omgang met een tweetalig publiek opgedaan in kantoren in het Brusselse, aantonen dat hij over een meer dan elementaire kennis van het Frans beschikt;

3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij ontkent dat de taalkennis mag blijken uit het humanioradiploma; dat volgens de tussenkomende partij uit artikel 53 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken en artikel 15 van het koninklijk besluit van 30 november

1966 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken samengevat op 18 juli 1966 (IX) blijkt dat alleen de Vaste Wervingssecretaris bevoegd is om bewijzen van taalkennis uit te reiken aan personeelsleden van de diensten waar het publiek in het Nederlands en in het Frans moet te woord gestaan worden; dat hij te dezen betwist dat verzoeker zou geslaagd zijn voor een door de Vaste Wervingssecretaris ingericht taalexamen voor elementaire kennis van de Franse taal; dat steeds volgens de tussenkommende partij de situatie van de verzoeker niet vergelijkbaar is met de situatie van de verzoekers in de door de verzoeker geciteerde arresten van 5 september 1990 omdat in de door die arresten beslechte gevallen de verzoekers onderwijs hadden gelopen dat grotendeels in het Frans was gegeven terwijl dit voor de verzoeker niet zo is, zodat verzoeker uit die arresten geen argument kan halen om te stellen dat zijn humanioradiploma zijn taalkennis van het Frans bewijst; dat anderzijds de redenering van de genoemde arresten wel op hem, tussenkommende partij, van toepassing is daar hij in de kadettenschool en in de militaire school een brevet verkreeg van de wezenlijke kennis van de tweede taal na een doorgedreven cursus van 2 jaar van 200 uren van 70 minuten; dat hij verder stelt dat gelet op de taak van het kantoorhoofd het duidelijk is dat deze in contact komt met het publiek en dus tweetalig moet zijn en dat het verbinden van taalvereisten aan bepaalde functies, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, juist overeenkomt met de letter en de geest van de taalwetten; dat tenslotte, steeds volgens de tussenkommende partij, het postkantoor Sint-Genesius-Rode niet alleen de gelijknamige gemeente maar bovendien een industriecomplex gelegen te Linkebeek bedient waarbij verschillende personeelsleden waaronder de postontvanger in rechtstreeks contact komen met het

publiek te Linkebeek en dat enkel en alleen al door dit contact met publiek te Linkebeek de postontvanger te Sint-Genesius-Rode tweetalig moet zijn, wat door een taalexamen afgelegd bij het Vaste Wervingsecretariaat moet zijn aangetoond;

3.5. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat het postkantoor Sint-Genesius-Rode moeilijk als een gewestelijke dienst kan beschouwd worden; dat volgens hem "dit doen op basis van het feit dat 'het (...) tot einde maart 1994, zij het beperkte maar toch onmiskenbare diensten presteerde voor firma's gelegen op het industriecomplex LABORELEC; dat dit complex voor het grootste deel gelegen is op het grondgebied van de gemeente Linkebeek, dat de hoofdingang van het complex, gelegen is in Linkebeek en het officiële adres Rodestraat 25 te Linkebeek is', (...) een vreemd gegeven (is)" en dat in het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht het postkantoor van Sint-Genesius-Rode ook beschouwd werd als een plaatselijke dienst;

3.6. Overwegende dat overeenkomstig artikel 33, § 2, b, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel, de benoeming in de graad van postontvanger A (rang 25) onder de kandidaten die eenzelfde beoordeling hebben gekregen, wordt toegekend aan de kandidaat die het best gerangschikt is volgens de bepalingen die gelden inzake rangschikking van het rijkspersoneel; dat indien evenwel de eerst gerangschikte niet voldoet aan de taalvereisten, er een wettige reden is om van de anciënniteitsrangschikking af te wijken en de het best gerangschikte kandidaat die tevens aan de taalvereisten voldoet te benoemen; dat niet wordt betwist dat verzoeker op basis van zijn statutaire anciënniteit beter gerangschikt is dan de tussenkomende partij; dat

derhalve de bestreden bevordering hem in normale omstandigheden had moeten toekomen; dat aldus moet nagegaan worden of te dezen de hierboven vermelde uitzondering bestond om de tussenkomen de partij te benoemen en voorbij te gaan aan de naar anciënniteit beter gerangschikte verzoeker;

3.7. Overwegende dat het ambtsgebied van een dienst wordt bepaald door de werkelijke activiteit van die dienst; dat uit de stukken voorgebracht door partijen blijkt dat het ambtsgebied van het postkantoor Sint-Genesius-Rode 1, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen - uiteraard het ogenblik waarop men zich moet plaatsen bij het beoordelen van de wettigheid van die beslissing - benevens die gemeente, ook een industriepark gelegen op het grondgebied van de gemeente Linkebeek omvatte; dat het gevolg daarvan was dat men niet te maken had met een plaatselijke dienst in de zin van artikel 9 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 waarop de artikelen 23 tot 27, 30 en 31 van toepassing zouden geweest zijn, maar wel met een gewestelijke dienst in de zin van artikel 32, en meer bepaald met een gewestelijke dienst zoals bedoeld in artikel 34, § 1, eerste lid, a), waarop benevens artikel 34 ook de artikelen 37 en 38, §§ 1 en 3, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 van toepassing zijn; dat de regeling geldend voor de gewestelijke diensten bedoeld in artikel 34, § 1, een voorschrift bevat dat in zekere mate het gebruik van het Frans door de betrokken diensten impliceert, dat namelijk artikel 31 bepaalt dat de genoemde diensten derwijze moeten worden georganiseerd dat zonder moeite kan voldaan worden aan de artikelen 23 tot 27 en 30 , met andere woorden aan de artikelen die in bepaalde gevallen het gebruik van het Frans opleggen of toestaan en dat artikel 38, § 3, bepaalt dat die diensten zo moeten worden georganiseerd dat het publiek zonder enige moeite

te woord kan gestaan worden in de talen die deze wet voor de gemeenten uit het ambtsgebied erkent in casu in het Nederlands en in het Frans; dat die bepalingen minder ver gaan dan artikel 29, eerste lid, dat voor de "plaatselijke" diensten van de gemeente Linkebeek voorschrijft, dat in die diensten niemand een ambt mag bekleden waarin hij omgang heeft met het publiek zo hij geen elementaire kennis van de Franse taal bezit; dat aldus de verplichting om een dienst zo te organiseren dat de voorschriften van de wet inzake het gebruik van een tweede taal zonder moeite kunnen worden nageleefd, evenwel noodzakelijkerwijze impliceert - ook al legt de wet geen tweetaligheid op aan de personeelsleden van die diensten als dusdanig - dat ten minste een of meer personeelsleden van zulke diensten een bepaalde kennis van die tweede taal zouden hebben; dat de ontstentenis in de regeling geldend voor de gewestelijke diensten van een voorschrift in de zin van dat opgenomen in artikel 29, eerste lid, alleen maar kan betekenen dat in de gewestelijke diensten niet alle personeelsleden die omgang hebben met het publiek tweetalig hoeven te zijn; dat het ontbreken van precieze wetsvoorschriften ter zake zo moet worden geïnterpreteerd dat, wegens de grote verscheidenheid van situaties die zich kunnen voordoen in diensten waar het gebruik van een andere taal dan die van het gebied binnen bepaalde grenzen opgelegd of toegestaan is, de wetgever het aan de overheid bevoegd voor de organisatie van de betrokken dienst heeft overgelaten om, aan de hand van de concrete behoeften van de dienst, bij iedere benoeming of bevordering, telkens zelf te bepalen of in het vacante ambt al dan niet een tweetalige dient te worden benoemd; dat het te dezen voor de hand ligt dat de bevoegde overheid bij het gebruik maken van die beoordelingsvrijheid steeds voor ogen dient te houden, dat in eentalige gebieden in beginsel steeds de taal van het gebied, en alleen die taal moet worden gebruikt en dat de gevallen waarin een

andere taal moet of mag worden gebruikt uitzonderingen zijn die strikt moeten worden geïnterpreteerd; dat dit betekent dat van de mogelijkheid om in bedoelde diensten voor het bekleden van een bepaald ambt de kennis van de tweede taal te eisen slechts gebruik mag worden gemaakt binnen de strenge grenzen van wat voor het naleven van de gecöördineerde wetten van 18 juli 1966 nodig is; dat derhalve om te beoordelen of ten tijde van de bestreden beslissing het tot postontvanger A van het kantoor Sint-Genesius-Rode 1 te benoemen personeelslid tweetalig diende te zijn, rekening diende te worden gehouden met de op dat ogenblik in die dienst bestaande toestand zoals omvang van de in het Frans te behandelen zaken en aantal en bekwaamheden van de in die dienst reeds tewerkgestelde tweetaligen; dat het best mogelijk is dat dat ten tijde van de bestreden beslissing "de feitelijke toestand" in het postkantoor Sint-Genesius-Rode 1 wel degelijk zo was, dat wegens de omvang van de in het Frans te verrichten taken en wegens het onvoldoende voorhanden zijn van tweetaligen in die dienst het nodig was dat de te benoemen postontvanger A tweetalig diende te zijn; dat evenwel als enige reden voor het benoemen van een tweetalige alleen wordt aangevoerd dat diens functie contacten met het publiek vereist en dat dit niet te verzoenen is met het feit dat, in tegenstelling tot wat artikel 29, eerste lid, voorschrijft voor de plaatselijke diensten van gemeenten zoals de gemeente Linkebeek, er voor de gewestelijke dienst van gemeenten waar het in casu om gaat geen algemene verplichting van tweetaligheid bestaat voor de personeelsleden die omgang hebben met het publiek aangezien de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende eis van tweetaligheid, in die optiek, dan ook enkel kon worden gerechtvaardigd door meer concrete gegevens ontleend aan de op dat ogenblik in het betrokken postkantoor bestaande toestand; dat het vereiste van de tweetaligheid als voorwaarde voor de te begeven betrekking van

postontvanger A te Sint-Genesius-Rode 1 niet gedragen wordt door zulke motieven en dat de benoemende overheid in elk geval in gebreke blijft die motieven te doen kennen; dat de Raad van State derhalve ambtshalve kan vaststellen dat die overheid het voorschrift vastgesteld in artikel 29, eerste lid, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken in de gegeven omstandigheden niet vermocht toe te passen op de te begeven betrekking van postontvanger A te Sint-Genesius-Rode 1 en zodoende door een taalvereiste aan de benoemingsvoorwaarde toe te voegen die rechtens niet vereist mocht worden, ten onrechte is voorbijgegaan aan het prioriteitsvereiste vastgesteld in artikel 33, § 2, b, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel; dat de bestreden beslissing aldus onwettig is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het ministerieel besluit van 30 maart 1992 waarbij Hubert WAEGENEERS wordt bevorderd tot postontvanger A in het postkantoor Sint-Genesius-Rode 1;

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig juni
1900 negenennegentig, door de IXe kamer, die was
samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.